

Just Like You

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Gavin Gaile

ISBN: 978-90-484-2495-5
NUR: 312

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

GAVIN GAILE
Just Like You

Proloog

Regen tikt tegen de ramen. Druppeltjes glijden omlaag langs het kille glas, en vallen daarna verder in de nacht, om vervolgens in kleine scherfjes van water uit elkaar te spatten tegen de grond. Chester ligt tevreden naast me te slapen. Ik slaap niet. Verdrietig luister ik naar het lieve snurken van mijn kat, en een traan glijdt langs mijn wang. Ik vraag me af of ik ooit gelukkig zal zijn. Ooit geliefd zal zijn. Zuchtend sluit ik mijn ogen, vechtend tegen het gevoel van wanhoop. Ik maak me klaar voor weer een dag vol pijn...

I

‘Gatver! Xander, kun je dat walgelijke beest nou een keer in zijn mand laten slapen? Waarom heb ik anders geld in dat ding gestoken?’

Ik open mijn ogen, en bijt op mijn lip. ‘Sorry pap, ik,’ begin ik, maar mijn vader onderbreekt me. ‘Hou die smoesjes maar voor je! Alsjeblieft! En dat apathische gezicht dan ook. Waar heb ik dit in godsnaam aan verdiend? Kom je bed uit, jongen. Martha staat te wachten!’

Ik sluit mijn ogen weer, ditmaal om tranen tegen te houden. Ik hoor zware voetstappen, en een deur die dichtslaat. Een galmende klap, die in mijn hoofd nagalmt als een kanonschot. Even krimp ik ineen. Ik voel iets zachts langs mijn hand wrijven en ik ontspan mijn verkrampde spieren. Ik kijk naar Chester. ‘Jij houdt wel van me, hè, Ches?’ vraag ik. Ik weet dat een kat geen antwoord geeft, maar het doet me goed om tegen Chester te praten. Hij is als een vriend. Ik stap uit bed en rek me uit als mijn deur weer open vliegt.

‘Ben je nou nóg niet aangekleed? Jongen, waar ben je in godsnaam mee bezig geweest?’ roept mijn vader naar me. Ik buig het hoofd. De deur slaat weer dicht. Chester blaast tegen de gesloten deur, alsof hij ook een hekel heeft aan de man die hem zojuist dichtgooide. Zuchtend loop ik naar de badkamer en poets mijn tanden. Ik schiet in mijn kleding, en doe mijn deur open. Ik loop de lange gang door op weg naar de marmeren trap van wat mensen mijn thuis noemen. Zo noem ik het zelf niet. Voor mij is het gewoon de plek waar ik schijn te wonen.

Beneden aangekomen zie ik Martha staan. Martha is mijn au pair. Ze glimlacht.

‘Hé Xander, kom je?’ vraagt ze.

Ik knik. Ik laat haar mijn hand pakken, en we begeven ons naar de grote deur. Ik zie dat mijn vader me een afkeurende blik toewerpt voor ik de deur door ga. Buiten slaak ik een diepe zucht. Ik haal mijn hand door mijn lange haar, en mijn schouders ontspannen.

Martha neemt me onderzoekend op.

‘Ben je ziek?’ vraagt ze. ‘Je bent zo bleek.’

Goeie oude Martha. Ze is meer een moeder voor me dan mijn biologische. Mijn ouders zijn altijd maar bezig met geld. En als ze het over mij hebben, is het nooit iets positiefs. Ze praten vaak alsof ik er niet bij ben, of te klein ben om het te begrijpen. Ze behandelen me als een lastige vlieg. Ik schud mijn hoofd.

Martha gaat er niet verder op in. We lopen door de enorme tuin naar het hek. Het is een zwart, hoog, smeedijzeren hek, en ik krijg altijd een kil gevoel als ik ernaar kijk. Het is alsof ik in een zwaarbevaakte gevangenis woon.

We stappen door de poort naar buiten, en ik haal weer wat vrijer adem.

De hele ochtend lopen we rond in de stad, kopen nieuwe kleren voor me (niet dat ik het nodig heb, ik vind het gewoon leuk om kleding te kopen), drinken ergens wat en gaan dan weer verder. Ik voel me veilig bij Martha.

De ochtend wordt middag, en we gaan terug naar het landhuis om te lunchen. Tot mijn opluchting nemen we de lunch mee, en eten we buiten. Martha kijkt me weer onderzoekend aan.

‘Volgens mij doet de buitenlucht je goed. Je hebt weer wat kleur op je gezicht,’ zegt ze goedkeurend. ‘Ze sluiten je veel te veel op in dat huis. In plaats van dat ze je naar een sportclub laten gaan...’ denkt ze hardop na.

Na de lunch maken we een wandeling in het bos naast de stad. Als we op mijn favoriete plekje komen stoppen we even. De weg loopt naar boven, en op het hoogste punt is een kleine klif met uitzicht op wat ik ben gaan zien als een dwangbuis. Mijn ouderlijk huis.

Ik laat me in het zachte gras zakken, en sluit mijn ogen. Ontspannen

laat ik de wind met mijn haar spelen. Ik laat me achterover in het gras vallen, en zo lig ik daar. Aan het geluid te horen gaat Martha naast me zitten.

Ons moment van vrede wordt ruw verstoord door geblaf, en wanhopige kreten. Met een ruk ga ik zitten, en ik verdraai bijna mijn nek wanneer ik zo snel mogelijk achterom kijk.

Ik zie een jongen achter een hond aan rennen. Ik twijfel geen moment. Ik spring op en ren achter het dier aan, terwijl ik de jongen achter me vertwijfelt hoor roepen.

Doordat ik vaak gefrustreerd ben, en dan altijd ga joggen, heb ik een geweldige conditie opgebouwd, dus binnen no-time heb ik de hond bij zijn halsband. Ik houd hem vast, en rem hem af. Bukkend laat ik mijn handen over het drukke lijf van het dier gaan. Ik fluis-ter kalmerende woordjes. Bijna onmiddellijk ontspant hij en hoor ik voetstappen naast me.

‘Bedankt,’ hoor ik de stem van een jongen van mijn leeftijd hijgen. Ik kijk op en mijn maag maakt een salto. De jongen heeft een mooie lach, zandkleurig haar en heldere blauwe ogen. Ik merk wat ik denk en roep mezelf tot halt.

Waar ben ik mee bezig? Sta ik nou met mijn bek vol tanden vanwege een jongen die ik waarschijnlijk toch nooit meer zie? En wat me het meest verbaast; sta ik nou met mijn bek vol tanden vanwege een jongen? Ik laat de hond los, en die blijft netjes zitten. De jongen maakt zijn riem weer vast en kijkt me dan aan.

‘Bedankt,’ herhaalt hij.

‘Het was niks, joh,’ zeg ik, en onwillekeurig voel ik dat mijn stem een beetje trilt.

Kom op! Ik ben toch geen hómo? Dat kan niet. Dat mág niet.

Ik sta op. Ik ben iets langer dan de jongen. Die steekt zijn hand uit.

‘Ik ben Joachim,’ zegt hij. Hij glimlacht. Ik kan niets anders doen dan zijn lach beantwoorden, en pak dus zijn hand vast.

‘Xander,’ stel ik me voor. Er schiet een tinteling door mijn hand. Wat heb ik toch? Ik draai me om, en wil weer verder lopen, maar ik weet dat dat niet kan, want Martha zit namelijk nog steeds op de helling. Daarom ga ik ook maar weer zitten. Ik hoor naast me iets

neerploffen, en ik zie vanuit mijn ooghoek dat Joachim naast me is gaan zitten.

‘Ik vind dit een geweldige plek, met uitzicht op dat huis,’ zucht hij. ‘Ik zou er wel willen wonen,’ mompelt hij.

‘Zo prettig is het daar nou ook weer niet,’ zeg ik zachtjes, fluisterend bijna. Joachim kijkt me verbaasd aan. Martha kijkt me ook aan, hoewel niet zozeer verbaasd, maar meer met milde interesse.

‘Hoezo niet?’ vraagt Joachim. Ik wil eigenlijk weglopen, maar voordat ik na kan denken barst ik al los...